

1. PEATÜKK

Täna tuleb Hollywood.

Ma ei jäägi oma majast ilma.

Need kaks mõtet jõuavad korraga mu teadvusse hetkel, mil päike mu toa valgusega üle kallab. Stsenariumi eest mulle juba maksti ning keskpäeval laekub mu pangakontole lisaraha selle eest, et lubasin neil siin filmida. Hüvasti, maksmata kinnisvaramaks. Hüvasti, krediitkaardivõlg. Ja mõelda vaid, et selle tegi võimalikuks Beni lahkumine. Ma ei kujuta ette, kuidas tänane päev võiks veel parem olla. Hüppan voodist välja, haaran oma kõige soojema hommikukampsuni ja suundun alla. Kallan endale kohvi ja lähen terrassile päikesetõusu vaatama.

Olen alati mõelnud, et kes iganes mu maja ostab, lammutab selle. Maja on üle saja aasta vana, kõik on ligadi-logadi. Mingil ajal jaanuaris puhub tuul kööki sisse, nii et meil tuleb fliistekk teibiga ukse ette kinnitada. Põrandalauad vajuvad. Majas on ainult kaks vannituba ja need on mõlemad ülakorrusel. Igas magamistoas on riidekapp, millesse mahub kuus eelistatavalt väga väikesele inimesele mõeldud rõivakomplekti. Benil oli terve nimekiri maja puuduste kohta, mida ta iga päev läbi käias, samas ei suutnud mina kuidagi vabaneda tundest, et tegelikult kurtis ta hoopis minu üle.

Kahtlemata on see maja üks hunnik õnnetust. Kuid ma armusin sellesse kohe, kui ma teda seda tuulise sissesõidutee otsas nägin. Teed ääristavate magnooliapuude oksad saavad tee kohal kokku, nõnda et praegu, aprillis, oled sa sealt läbi sõites kui roosadest õitest tunnelis. Suurele teele välja jõudes tekib tunne,

nagu oleksid sattunud täiesti teise maailma – nagu kirikust lahkuv pruut. Piima järele minek tundub õnnistusena ja õnnistusena tundub ka kojutulek.

Maja ehitas briti arst George Faircloth, kes elas Manhattanil ning tuli põhja poole, Laurel Ridge'i vaid suviti, millega on seletatav ka igasuguse talvekindluse täielik puudumine. Ehitati mõttega, et siin nauditakse 26-kraadist suveilma ja ollakse eelkõige õues. Kujutlen, kuidas ta seda maastikku kujundab – nagu maestro –, paigutades tee äärde magnooliad ja nende alla forsüütiad kevade algust kuulutama. Pärast pikka halli talve hõiskavad esimesed roosad ja kollased õied: „Midagi on teoksil!“ Maikuuks on nad koos ülejäänud aiaga rohelisse rüütunud – vaikus enne pojengide ja hortensiate õidepuhkemist.

Ja kui ma nägin tagaaias teemaja, oli mul selge, et annaksin kõik, et siin elada. Selle üheainsa toaga hoone oli arst lasknud ehitada traditsioonilise teetseremoonia läbiviimiseks. Kui peamajal on õhukesed valged voodrilauad ja mahakooruva värviga mustad aknaluugid, siis teemaja on ehitatud hallist kivist ja sel on kiltkivist katus. Seal on väike töökorras kamin ja seinas tamme-paneel. See näeb välja, nagu oleks dr Faircloth sirutanud käe üle lombi ja noppinud selle mõnest Inglismaa maakohast. Mäletan selgelt, kuidas kuulsin Beni ütlevat „kuur“, kui me sinna sisse astusime, ning kuidas ma teda ignoreerisin, nii nagu need, kes oma abielu päästa üritavad, tavatsevad teha.

Esimesel hommikul, kui me siin ärkasime, tõusin koos esimese valguskiirega, sest meil polnud veel kardinaid. Läksin kohviga terrassile ja päikesetõus lõi mul hinge kinni. Ma polnud maja varem kella kuue ajal hommikul näinud. Ma isegi ei teadnud, et maja fassaad on ida poole. Oleksin ostuga nagu kingituse kaasa saanud, autasu selle armetu maja armastamise eest.

Seisan enne võttegrupi saabumist terrassil ja ahmin seda ilu endasse. Muruplatsi kaugemas servas kasvava laiaharulise tamme-puu taga hiilivad ülespoole roosad ja seejärel oranžid viirud.

Päike tõuseb tema taga iga päev erinevalt. Vahel näeb see välja kui sorbett, mis rullub ülespoole nagu filmi lõputiitrid ja täidab siis kogu taeva. Mõnel hommikul tungib laiguti läbi lehtede kahvatuhalli valgust. Tamme lehtimiseni läheb veel mõni nädal, praegu on tal vaid tillukesed kollase-valgekirjud õied, mis agaralt tolmeldes tõrudega kaetud muru töotavad. Mu muru näeb parim välja aprillis, eriti hommikuti kastemärjalt päikeses sillerdades. Ma ei oska sellele kõigele teaduslikku seletust anda, kuid tunnen oma valduste rütmi samamoodi, kui tajun omaenese keha. Päike tõuseb siin igal viimsel kui päeval.

Selleks ajaks, kui lapsed on üles aetud, söödetud ja kooli saadetud, olen jõudnud kuus korda riideid vahetada. Seisan peegli ees, taas samades teksades ja T-särgis, millest alustasin, ning mulle jõuab kohale, et küsimus on hoopis juustes. Nad pole küll nii hullupööra krussis kui augustis, kuid siiski omajagu. Hollywoodis on kõigil juuksed hoolitsetud, või kui need ongi sagrais, on seal mängus professionaali käsi. Ma teen pea vannitoa kraanikaasis märjaks ja hakkan siis juukseid salkhaaval kuivatama – midagi, mida ma tegin vist viimati oma pulmapäeval lapsepõlvkodu vannitoas, kuhu olid ennast pressinud ka kõik minu pruutneitsid.

Kui olen juuksed sirgeks saanud, on kell alles üheksa. Võttegrupp on oodata kella kümneks ja ma tean, et kui ma veel kauaks peegli ette jään, jõuan ülemõtlemisega paanikasse. Ma otsustan, et näen kolmekümne üheksa aastase kahe lapse ema kohta igati viisakas välja. Ja ma ei kandideeri ju ometi selles filmis osalema, mina kirjutasin stsenaariumi. Otsustan minna linna mõningaid mitte eriti kiireloomulisi asju ajama. Ehk jõuan tagasi, kui nad juba kohal on, nii et saan saabuda stiilis oimakaotasintäestiajataju. Jalutan oma päriseludraama Hollywoodi-versiooni, kui see on juba täies hoos, nagu oleks see mingi nõme üllatuspidu.

Löön nii palju aega surnuks, kui oskan – viin paari saapaid kingsepa juurde ja kammin raamatupoes läbi allahinnatud raamatute riiuli. Astun läbi tööriistakauplusest, et rääkida härra Mapletoniga tema puusaoperatsioonist ja võtta kaasa ristsõnahunnik, mille ta oma ajalehest minu jaoks igal nädalal kõrvale paneb. Kella kümneks olen tegemist vajavate toimetuste nimekirja ammendanud, nii et pole muud kui koju minna ja järele vaadata, milline üks võttegrupp välja näeb ja kuidas ta mõjub mu murule.

Olen teinud valearvestuse: nad jäävad hiljaks, nii et olen tagasi terrassil nende tulekut jälgimas. Klammerdun piirdesse, nähes kaheksateistkümnerattalisi rekasid oma pindamata sissesõiduteel kihutavat, nii et madalamad magnooliaõied pudenevad ja taevas mustab ehmunud lindudest. Hetkeks meenutavad mu valdused Hitchcocki filmi.

Seda ei osanud ma tõesti oodata. See, et „Teemajast“ väandatakse tõeline kinofilm, ei tule mulle sugugi väiksema üllatusena kui kõigile teistele. Viimane stsenaarium, mille kirjutasin, oli „Jõulusuudlused“ – kaheksakümne minutiine telemängufilm hästi ajastatud pausidega tegevuses, et mahutada neljakümne minuti jagu reklaame. Enne seda oli „Kodulinna südamed“, mis oli enam-vähem sama lugu, vaid selle vahega, et tegevus toimus sügisel. Minu supervõime on paigutada mees ja naine alati samasse säravasse linna, kus elavad ebatavaliselt õnnelikud inimesed oma närviavajavalt väikeste muredega. Esialgu on nad teineteise vastu okkalised, kuid siis armuvad. Kõik on kaunis, kuni üks neist lahkub, kuid tuleb siiski kohe pärast reklaamipausi tagasi. Iga. Viimne. Kui. Kord.

„Teemaja“ kaldub sellest valemist kõrvale ning on vaieldamatult parim asi, mis ma eales olen kirjutanud. Kui mu agent Jackie oli stsenaariumi läbi lugenud, oli tema esimene küsimus mulle: „On sinuga kõik korras?“ Naersin selle peale, kuna mõistsin, et see kahtlemata jättis talle mulje, nagu oleksin musta auku langenud. Lugu läheb sügavamale, selles on suur annus hingepiina

ja endassesüüvimist ja siin ei tule mees filmi lõpuks tagasi. Beni lahkumisele järgnenud kuude jooksul kirjutasin ja müüsin romantikakanalile kaks kerget-lõbusat stsenaariumi, kuid siis see sünge miski lihtsalt murdis minust välja. Olin püüdnud oma eraelu pärast Beni lahkumist endale hoida, kuid tundub, et on lugusid, mis tahes-tahtmata vajavad rääkimist.

„Ma tahan öelda, et see on võrratu,“ alustas ta. „Aga see on suur film, mitte midagi romantikakanali jaoks. Kui sa vastu pole, püüaksin selle mõnele suurele stuudiole maha müüa.“

„See oleks vaid suur ajaraisk,“ vastasin paelhirssi õuemurust välja nokkides. „Kellel oleks tahtmist vaadata kaks tundi ängi ja hüljatust. Võin vanduda, et üritasin lõpus rõõmsamaid toone lisada, aga kuidas ma ka ei püüdnud, ma lihtsalt ei suutnud tal lasta sellest uksest uuesti sisse kõndida.“

„Nora! Sellest pole ju veel aastatki.“

„Ma tean. Ma pean pöörduma tagasi selle juurde, mida kõige paremini oskan. Sa võid sellega teha, mida sa tahad, ehk oli mul lihtsalt vaja see hingelt ära saada. Kuidas su emal läheb?“

„Ilusti. Anna mulle selle stsenaariumiga mõni nädal aega. Siit tuleb midagi suurt.“

Kui esimene reka mu maja ees seisma jääb, nii et üheksa selle kaheksateistkümnest rattast on pargitud mu murule, jõuab mul kohale, et muutus on kahtlemata käes. Surun sõrmed terrassi-piirdesse, et tuge otsida, kui veel kahest saabunud veokist hakatakse maha laadima kaameraid, prožektoreid, mööblit ja inimesi.

Noor roosade juustega naine, naeratus näol ja kirjutusalus käes, tuleb minu poole. „Tere, teie olete ilmselt Nora. Ärge laske end sellest häirida. Sest ma ise oleks vägagi häiritud. Weezie, Leo assistent.“

„Tere. Ei, ei lase häirida. Küll ma uue muru külvan.“ Surun ta vaba kätt.

Läheneb teine naine, mustas pükskostüümis ja rohkem minu-ealine. „Meredith Cohen, peaprodutsent.“

Suudan öelda: „Nora Hamilton, majaomanik,“ klammerdudes endiselt terrassipiirde külge. Kuid kuna tunnen end ebamugavalt, lisan: „Ja stsenaarist.“

„Kuule,“ ütleb Meredith. „Meiega ei ole just lihtne. Pagan, juba ainuüksi Leoga on praegu keeruline. Me oleme väga lärma- kad ja korraldame suure segaduse, aga siis teeme selle kõik ilusti korda ja oleme kahe päeva pärast sul kaelast ära. Halvimal juhul kolme.“

„Pole hullu, ma millegi sellisega olen arvestanud. Ma pole varem filmivõtteid näinud, nii et see on isegi omamoodi põnev.“ Punane pikap, mis veab hõbedast Airstreami haagiselamut, pargib üleni murule. „Mis see on?“

Weezie pöörab ümber ja naerab. „No siin ta siis on. See on ju Leo. Me peatume kõik Breezeporti Hiltonis, aga mitte tema.“ Ta pööratab silmi ja naeratab siis, nagu oleks see küll veidi tüütu, kuid samas ka võluv, kuidas see tüüp mu muru laastab.

„Leo Vance kavatseb selles magada? Minu eesõues?“

„Pole parata. Tal on omad veidrused. Aga tal on seal oma vannituba ja meie teiste jaoks tuleb siia grimmibuss. Nii et ära muretse oma maja pärast.“

Haagiselamu uks avaneb ja sellest astub välja neljakümne- aastane paljasjalgne supertäht. Tema teksad on liiga lontis ja hall T-särk on kahest kohast rebenenud. Ta juuksed vajaksid pügamist ja ta näeb kaugelt liiga hea välja, et Beni mängida. Aga nojah, mind mängib Naomi Sanchez. Püüdes aru saada, kus ta on, kis- sitab ta üles taevasse vaadates silmi, nagu oleks terve ööpäeva pimeduses veetnud. Kell on üksteist hommikul ja me asume New Yorgist üheksakümneminutilise autosõidu kaugusel.

Leo Vance on kõige paremini makstud filmitäht Hollywoodis. Tean seda, kuna olen kolm päeva tema kohta guugeldanud. Tal on kodud Manhattanil, Bel Airis ja Cap d'Antibes'is. Tal on osalus ühes NBA meeskonnas. Lapsi pole, abielus pole ka kunagi olnud. Kaalude tähtkujust. Pärit New Jerseyest ja tal on vend.

Ma olen vaadanud viimset kui Leo filmi, mis ei ole küll eriline näitaja, sest ma olen näinud palju filme. Ta on hea näitleja ja eriti kuulus on tema hurmuripilk. Pean ütlema, et minu jaoks on see natuke liig. Oma esimeses filmis „Sycamore'i ööd“ saatis ta oma kaastähe Aileen Bennetti suunas terve seeria hõõgukuumi pilke, mis tõi talle aasta seksikaima mehe tiitli. Mulle tundub, et sellest on saanud tema leivanumber, nii et ta kasutab seda filmist filmi, isegi siis, kui selleks pole vähimatki vajadust. Isegi siis, kui ta filmis „Võitlus tagala eest“ annab oma hiljuti lapseootele jäänud naisele teada sõttaminekust, on ta pilk võrgutav. „Kollektiivhagis“ saadab ta hurmuripilke sõjaväeakadeemia lõpuaktusel kõnet pidades kõigi vanemate ja vanavanemate poole. „Aafrika roosist“ ma parem ei räägigi. Pagulaskeskuses, kus on pöörane malaariapuhang, pole nüüd küll kohta hurmuripilkudele. Leo Vance'ist tundub alati õhkuvat ebasündsat seksapiili.

Kui hurmurirežiim on välja lülitatud, on tema arsenalis muljet avaldav valik naeratusi ning igas filmis kasutab ta erinevat. Tal leidub neid ujedast maniakaalseni ja ma olen alati imetlenud, kuidas ta suudab kogu filmi jooksul järjepidevalt sama naeratuse näole manada. Ootan põnevusega, millise naeratuse ta „Teemaja“ jaoks välja mõtleb. Millist naeratust kujutleb ta Beni huultel? Ma ei suuda isegi meenutada, millal ma viimati nägin Beni naeratamas.

Leo Vance liigub terrassi poole ja ma valmistun end tutvustama. Kinolinal perfektne, päriselus kasimatu. Tal tuleb transformeeruda meheks, kellel on palju probleeme ja kes lõpuks jalutab minema naise juurest, kellega ta kunagi ühise kodu löi. Beni peale võib loota, kui on vaja mind piisavalt välja vihastada, et ma lõpuks midagi sellist kirjutaksin, mis end ka ära tasub. Naeratan, mõeldes kui irooniline see on, et Ben andis lõpuks siiski oma panuse.

Leo tuhiseb terrassil seisvast minust mööda, nagu oleksin tühi koht, jääb siis seisma ja astub sammukese tagasi. „Sul on üks naerulohk puudu,“ ütleb ta.

„See on toas,“ vastan mina.

Ta noogutab ja astub majja, nagu kuuluks see talle. Mitte just kuigi südamlük kohtumine.

Kohtumine režissöör Martin Coxiga on just nii kõhedust tekitav, kui olin oodanud. Weezie on Leo kannul sisse läinud, nii leiab režissöör terrassilt vaid minu ja Meredithi. „Teie olete ilmselt Nora.“ Ta pole pikk, kuid kogukas ning ma ei suuda aru saada, kas see on füüsiline suurus või võtab tema isiksus lihtsalt palju ruumi.

Me kätleme ning ma püüan rohkem mitte midagi öelda. Kui ma suu lahti teeksin, kuulutaksin talle, mida ma arvan „Alabastri“ lõpustseenist ja miks ma arvan, et ta Oscarist ebaõiglaselt ilma jäeti. Ütleksin talle, et filmis „Naine alamklassist“ oli juba ainuüksi valgustus jumalik. Hoian suu kinni, eelkõige selleks, et mitte kasutada sõna „jumalik“.

„Kas me võiksime seda näha?“ küsib ta. Juhatan Meredithi ja Martini maja taha teemaja juurde, mis asub metsa piiril. Selleni ei vii ükski tee, on vaid muru, mis tähendab, et teemajas käimine lõpeb alati märgade jalgadega. Harjumuspäraselt olen raske tammepuust ukse lahti jätnud, sest lahtisest uksest sisse vaadates näeb läbi maja tagaseina terasraamidega akende täpselt metsatee algust. See tekitab minus tunde võimaluste paljususest.

Teemaja on minu pühapaik. Koht, mis on aidanud mul kirjutades endaks jääda. Ja erinevalt suurest majast on see ilmastikukindel. Kujutlen Fairclothe teemajale lähenemas nagu ma isegi, kaminatule ja hea-paremaga kaetud teelaua ootuses. Kujutlen armastajaid seal kohtumas, et kõrvaliste pilkude eest varjatult jutelda ja esimesi suudlusi jagada. Ben oli tahtnud seda pani-paigana kasutada.

Teda tundes, see oleks vabalt võinud nii minna. Minu arusaam, et viimane, mida siin ilmas vaja on, on rohkem hoiuruumi, Beni veendumuse vastu, et tal on vaja kolmandat mootorratast.

Tema lahkumisega kaasnenud mitmete lohutavate asjaolude hulka tuleb arvata ka see, et ta võttis suurema osa oma asjadest endaga ühes ega tahtnud lapsi endale.

Teemajal oli meie lahkuminekus oluline roll, just sellega teenis ta välja filmi nimiosa. Ben ei sallinud seda, kui ma teemajas olin; ta vihkas tööd, mida tegin. Talle käis närvidele, et viimased kümme aastat olin mina maksnud kõik meie arved. Ei saaks öelda, et mina ennast ses suhtes teisiti oleksin tundnud. Mida paremini ma meie pere ülalpidamisega hakkama sain, seda enam ta mind põlgas. Mida enam ta mind põlgas, seda rohkem ma vaeva nägin, et asja parandada. Minu kirjatöö teemajas oli tema jaoks peegel, millesse ta ei tahtnud vaadata. Nii on see vähemalt filmis. Päriselus ma ei oska öelda, võib-olla jättis ta meid maha lihtsalt sellepärast, et tal oli rohkem laopinda vaja. Benil oli lihtsalt kogu aeg kõike rohkem vaja.

Jõuame teemajale lähemale ja ma kuulen, kuidas Martin õhku ahmib. „Ebamaine,“ õhkab ta. „Foto ei suutnud sellest pooltki edasi anda.“

Naeratan ja astun edasi. „Jaa, kahtlemata kuulub see teise ajastusse. Siin ma kirjutan.“

Ilm on aprilli kohta soe ning öisest vihmast märg kiltkivikatus sädeleb päikeses. Kummalgi pool sissekäiku on hiiglaslik hortensiapõõsas. Praegu avavad nad oma esimesi lootusrikkaid helerohelisi lehepungi, kuid varsti on nad täis kirkassiniseid õiekobaraid, mis on sama suured kui mu pea. „Kui te oleksite mallanud juulini oodata, oleksite näinud neid õites,“ ütlen tühjusse, sest Martin on juba sisse läinud.

„See on absoluutselt täiuslik,“ ütleb ta käsi üle seinapaneelide libistades. Ta võtab oma raadiotelefoni. „Ma olen tagaaias, teemajas. Tooge mulle diivanvoodi jaoks linad, mul läheb vaja tagaaknast sisse paistvat pära- ja lõunapäikest. Ja põrandamoppi. Ja vaadake, et Leo ja Naomi oleksid grimeeritud.“

Meredith pilgutab mulle silma, ilmselt selleks, et ma end mopi küsimise pärast puudutatuna ei tunneks. Kehitan õlgu, kah mul asi! „Olgu, lähen teil jalust ära, andke teada, kui midagi tarvis peaks olema.“

Tagasi majja minnes leian selle oma kergenduseks tühjana. Ükskõik millisest aknast ma välja vaatan, igal pool toimub midagi: toitlustusbuss, naine spreipudeliga Leo Vance'i taga ajamas. Suurimast treilerist väljub Naomi Sanchez, kelle jalgu varjab miskipärast täies ulatuses maotu kodukleit. Eeldan, et Martin riietas ta vastavalt oma kujutluspildile minust. Naomi Sanchezt nägin ma esimest korda „Tänavatüdruku kättemaksus“, kus ta oli kahekümne viie aastane. Seal oli stseen, kus ta avastab, et teda on alt veetud, mis oli võetud nii lähedalt, et ta nägu täitis terve ekraani. Kas tal poore polegi, olin siis imestanud. Kolmekümne kahe aastaselt on ta jätkuvalt kauneim naine, keda ma eales näinud olen.

Saadan Kate'ile sõnumi: Leo Vance käis minu juures. Naomi Sanchez on üle mõistuse ilus.

Kate: Ma suren.

Ma ei suuda välja mõelda, mida ma tegema peaksin. Ma olen oma kodus, aga see pole koht, kus ma töötan ja kirjutan. Suur maja on emmeks olemise koht. Köögis on ikka veel hommikusöögijärgne segadus ning mulle jõuab kohale, et Leo Vance nägi mu koogiteost jäänud rasvapekke ja tundis peekonirasva lõhna. Koristama hakates tunnen kerget rahutust, kui mõtlen, et ta on siin olnud. Mingid piirid tuleks paika panna. Ma ei soovi leida teda homme kööki tulles mulle nõudepesumasina kõrvalt oma hurmuripilku saatmas.

Helistan õele, aga vastab tema lapsehoidja Leonora. „Ta läks sõpradega välja,“ ütleb Leonora. Penny ja tema mees Rick elavad Manhattanil ja East Hamptonis ning neid näeb sageli ajakirjas Town & Country õigete inimeste seltskonnas, kandmas õigeid

riideid. Esimest korda elus teen ma midagi vingemat kui Penny, seepärast jätan talle sõnumi. „Ütle talle palun, et ma helistasin ja et Naomi Sanchez ja Leo Vance jalutavad mööda mu sissesõidu- teed.“ Leonora kiunatab, ma olen rahul.

Kui ma olen kõõgi puhtaks küürinud, püüan mõelda, mida ma tavaliselt praegu teeksin. Täna on kolmapäev ja kolmapäeviti sööme me pikkpoissi. Aga muidugi! Võtan sügavkülmast naela kalkunihakkliha ja panen välja sulama. Sellele ei kulu paraku nii palju aega, kui ma lootsin.

Jälgin toimuvat läbi veranda nurgaakna. Nad filmivad parasjagu stsenaari, kus ma ütlen Benile, et ehk tuleks kasuks, kui meil mõle- mal oleks kindel palk. See oli päev, mil ta pani mind ühte patta kõigi teistega, kel puudub kujutlusvõime ja usk tema unistustesse. Ma olin töörüüga, robot, harjumuste ori. Olen üsna kindel, et see oligi see viimane õlekõrs. Kujutlen oma sõnu tulevat üle Naomi ideaalsete huulte ja hakkavad kahtlema, kas näitlejate valik oli ikka õige. Kuidas suudab Leo Vance olla sellisele naisele otsa vaadates sama ükskõikne kui Ben mulle otsa vaadates? Mulle tundub, et nii ilusad inimesed nagu nemad kaks oleksid ehk mingi lahenduseni jõudnud. Ükski mees ei suudaks Naomi Sanchezit maha jätta.

Olen juba tund aega filmivõtteid jälginud, kui mulle jõuab kohale, et on aeg lastele järele minna. Kui ma garaažiukse lahti teen, avastan sissesõiduteelt kolm suitsetavat kutti. Nad viskavad sigaretid maha, kustutavad need talla all, astuvad tee pealt eest ja hakkavad mind viibeldes välja juhatama, nagu etendaksid mingit parkimisteenust. Mul ei jää muud üle, kui sõita ka ise murule, et treileritest mööda saada ja jõuda sissesõiduteele, millelt saan välja suurele teele.

Tunnen kergendust, kui see kaos selja taha jääb ja ma sõidan Laurel Ridge'i, kus kõik püsib alati muutumatuna. Ben otsus- tas selle linna kasuks, sest tal polnud jäänud enam ühtegi teist valikut. Ta oleks tahtnud põnevat suurlinnaelu, täpsemalt sellist

nagu Pennyl. Kuid kui see osutus liiga kalliks, soovis ta suurt maja mõnes sobivas pendelrändekauguses asuvas eeslinnas. Ka see osutus võimatuks. Kuna Arthur mu kõhus muudkui kasvas ja oli selge, et meie liftita majas ülakorrusel asuv stuudiokorter meid enam ei mahuta, oli see võidujooks ajaga. Meil oli kolmesajatuhandedollarise maja sissemaksiks kakskümmend tuhat dollarit ja see kolmesajatuhandedollarine maja oli linnast märksa kaugemal, kui Ben oli ette kujutanud.

Sõpradele rääkis Ben, et olime teinud investeeringu ja ostnud maale lammutamisele mineva maja. Sellel linnal on suur tulevikupotentsiaal, oli ta neile öelnud, mis tundus mulle äärmiselt kummaline, kuna linnakese moto oli pigem „Hoiame kümne küünega minevikust kinni“. Igasugune progress on linnakese jaoks piinarikas ning salamisi hellitab ta unistust, et on Disneylandi peatäna prototüüp. Siin on arhitektuurilise järelevalve komisjon ja plaanikomitee, mille ainus eesmärk on mitte lasta Beni-taolistel rikkuda Laurel Ridge'i võluvalt vanamoodsat ilmet.

Laurel Ridge'is on kuus-seitse poekes, mis on siin olnud aegade algusest. Poemanike rõõmuks võib külastajate lojaalsust võrrelda lausa kultusega. Laurel Ridge on kohake, kus sa võid alati osta haamri tuttavalt kutilt või isetehtud jäätist, mille tõstab su kaussi teismeeas abijõud. Aeg-ajalt ilmub ja kaob veel mõni äri, kui mõni manhattanlane üritab siin kalleid vitamiinibrände või nimelisi koeraküpsiseid müüa. Harva, kui sellised üle aasta vastu peavad.

Linnaservas on Laurel Ridge'i algkool. Pargin auto ja otsin mänguväljakul olevate lapsevanemate seast üles oma sõbrannad, nagu kõige tavalisemal päeval.

„No räägi välja!“ ütleb Jenna. Ta seisab koos Kate'iga korvpallirõnga all.

„Mida?“ üritan ma nägu teha, nagu midagi poleks juhtunud. „Lihtsalt hängin Leo ja Naomiga, mida iganes.“

„On ta nunnu? Kas ta vaatab sind ka sellise pilguga?“ küsib Kate.